

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVI Karnym w składzie:

Przewodnicząca SSO Agnieszka Kędzierska

Protokolant p.o. staż. A. M.

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Poznaniu Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 r. sprawy o wydanie wyroku łącznego w stosunku do

K. S. (...)

urodz. (...) w S.

syna J. i B. zd. K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 września 2012 roku, sygn. akt XVI. K. 109/12, za : a) ciąg dwóch przestępstw z art. 278 § 1 kk popełnionych w dniach 20 stycznia 2011r. i 18 sierpnia 2011r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, b) ciąg dwóch przestępstw z art.278 § 1 kk w zb. z art.286 § 1 kk popełnionych w dniach 22 marca 2011r. i 15 lipca 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, c) przestępstwo z art.13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk popełnione w dniu 2 lipca 2011r. na karę 3 lat pozbawienia wolności, d) wykroczenie z art. 119 § 1 kw popełnione w dniu 2 lipca 2011r. na karę 500 zł grzywny, przy czym orzeczone w punktach a, b i c kary połączono i orzeczono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 16 sierpnia 2013 roku, sygn. akt VII. K. 343/13, za : a) przestępstwo z art. 275 § 1 kk, popełnione w dniu 20 lipca 2012r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, b) przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 235 kk w zw. z art.11 § 2 kk popełnione w dniu 20 lipca 2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczone w punktach a i b kary połączono i orzeczono karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 6 lutego 2014 roku, sygn. akt III. K. 626/13, za przestępstwo z art. 300 § 2 kk, popełnione w grudniu 2011r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1. rozwiązuje węzeł kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach opisanych wyżej w punktach I i II,
2. na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu, a opisane wyżej w punktach Ia, Ib, Ic, IIa, IIb i III i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 576 §1 kpk wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawia odrębnemu wykonaniu,
4. na podstawie art.63 § 1 kk i art.577 kpk, na poczet orzeczonej w punkcie 2 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, sygn. akt VII. K. 343/13 – dzień 20 lipca 2012 roku i w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn.

akt XVI. K. 109/12 – od dnia 25 października 2011 roku do dnia 26 października 2011 roku oraz okres od dnia 16 października 2012 roku i nadal,

5. na podstawie art.572 kpk umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie kary grzywny wymienionej w punkcie Id,

6. na podstawie § 14 ust. 5, § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Ż. kwotę 146,40 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

7. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego w całości od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) – nie wymierza mu opłaty, zaś na podstawie art.632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w części postępowania umorzonego obciąża Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Kędzierska

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2015 roku, do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął wniosek skazanego K. S. o wydanie w stosunku do niego wyroku łącznego, obejmującego kary orzeczone wobec niego w sprawach: XVI. K. 109/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu, VII. K. 343/13 Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oraz III. K. 626/13 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

W uzasadnieniu wniosku K. S. stwierdził, że czyny za które został skazany na kary pozbawienia wolności zostały przez niego popełnione w krótkich odstępach czasu zanim zapadł pierwszy wyrok skazujący, którego rezultatem było rzeczywiste osadzenie skazanego w Zakładzie Karnym. Wnioskujący stwierdził również, że obecnie krytycznie odnosi się do swojego postępowania z przeszłości, a w Zakładzie Karnym bez żadnych zastrzeżeń przebiega proces jego resocjalizacji (skazany we wniosku zapewne omyłkowo użył sformułowania „realizacji”) i w związku z tym można wysnuć tezę, iż już na obecnym etapie odbywania kary jej cele zostały osiągnięte. Ponadto K. S. zaznaczył, że bardzo zależy mu na jak najszybszym podjęciu pracy po wyjściu z Zakładu Karnego, ponieważ sytuacja materialna jego narzeczonej i syna jest krytyczna (w ciągu 2 miesięcy ma jednak podjąć odpłatne zatrudnienie na terenie jednostki penitencjarnej, w której przebywa), a także chciałby on ukończyć studia na Uniwersytecie (...).

Sąd ustalił co następuje:

K. S. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 września 2012 roku, sygn. akt XVI. K. 109/12, za : a) ciąg dwóch przestępstw z art. 278 § 1 kk popełnionych w dniach 20 stycznia 2011r. i 18 sierpnia 2011r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, b) ciąg dwóch przestępstw z art.278 § 1 kk w zb. z art.286 § 1 kk popełnionych w dniach 22 marca 2011r. i 15 lipca 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, c) przestępstwo z art.13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk popełnione w dniu 2 lipca 2011r. na karę 3 lat pozbawienia wolności, d) wykroczenie z art. 119 § 1 kw popełnione w dniu 2 lipca 2011r. na karę 500 zł grzywny, przy czym orzeczone w punktach a, b i c kary połączono i orzeczono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 16 sierpnia 2013 roku, sygn. akt VII. K. 343/13, za : a) przestępstwo z art. 275 § 1 kk, popełnione w dniu 20 lipca 2012r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, b) przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 235 kk w zw. z art.11 § 2 kk popełnione w dniu 20 lipca 2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczone w punktach a i b kary połączono i orzeczono karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 6 lutego 2014 roku, sygn. akt III. K. 626/13, za przestępstwo z art. 300 § 2 kk, popełnione w grudniu 2011r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Skazany K. S.ma (...) lat, jest kawalerem posiadającym jedno dziecko ze związku nieformalnego, na które jest zobowiązany alimentacyjnie. Obecnie przebywa w Zakładzie Karnym w S.. Karę pozbawienia wolności skazany odbywa od dnia 17 października 2012 r. po doprowadzeniu do Aresztu Śledczego w S.. W dniu 14 marca 2013 r. komisja penitencyjna skierowała K. S.do odbywania kary w zakładzie typu półotwartego, a jego zachowanie i postawa w zakresie dyscypliny oraz przestrzegania porządku w początkowym okresie odbywania kary nie budziły większych zastrzeżeń. Skazany był wielokrotnie nagradzany regulaminowo i w związku tym od 29 kwietnia 2014 r. korzystał z widzeń bez dozoru i przepustek poza teren Zakładu Karnego. K. S.w dniu 20 października 2014 r. został poddany badaniom na zawartość środków odurzających w organizmie z wynikiem pozytywnym. Skazany został wówczas ukarany dyscyplinarnie i decyzją komisji penitencyjnej przeniesiony do zakładu typu zamkniętego, a także odebrano mu wskazane wyżej przywileje.

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym K. S. był zatrudniony w pralni oraz nieodpłatnie poza terenem placówki, jako sprzątający teren strzelnicy. Z powierzonych mu obowiązków wywiązywał się sumiennie. W chwili obecnej po zmianie typu zakładu karnego skazany z powodu braku wolnych etatów nie jest w żaden sposób zatrudniony.

Skazany nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, a w stosunku do popełnionych przez siebie przestępstw wypowiada się krytycznie. Wobec przełożonych jest regulaminowy, a w gronie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo. K. S. odbywa karę pozbawienia wolności w systemie programowego oddziaływania i zadania określone w programie zawsze realizuje na bieżąco.

Czas wolny przeznacza na oglądanie wybranych programów telewizyjnych, realizuje zajęcia własne w celi mieszkalnej, a także uczestniczy w zajęciach sportowych organizowanych przez administrację wewnątrz placówki penitencyjnej. Stosunki skazanego z bliskimi są ustabilizowane. Kontakt z najbliższą rodziną utrzymuje on poprzez widzenia, rozmowy telefoniczne i korespondencję. Jest on również odwiedzany przez konkubinę oraz ojca.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

wniosku o wydanie wyroku łącznego (k. 1), informacji z Krajowego Rejestru Karnego dot. K. S. (k. 15 – 18), opinii o skazanym (k. 23), akt sprawy XVI. K. 109/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu, VII. K. 343/13 Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oraz III. K. 626/13 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (w zw. z k. 33).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z normą zawartą w art. 85 kk wyrok łączny może zostać wydany wobec osoby, która popełniła dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne kary podlegające łączeniu. W konsekwencji, dla wydania wyroku łącznego konieczne jest spełnienie dwóch przesłanek – popełnienia dwóch lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok za którekolwiek z nich oraz orzeczenia za te przestępstwa kar, które nadają się do połączenia. Nadto, stosownie do treści art. 91 § 2 kk, jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału.

W konsekwencji, zadaniem Sądu jest zbadanie tego, czy istnieje realny zbieg przestępstw – to znaczy, czy istnieje dwa lub więcej przestępstw, które zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok za którekolwiek z nich. W przypadku ustalenia istnienia realnego zbiegu przestępstw, którego granicę zawsze wyznacza konkretna data – data wydania pierwszego wyroku za przestępstwo wchodzące w skład zbiegu, obowiązkiem Sądu jest zbadanie, czy w realiach konkretnej sprawy nie istnieją dalsze realne zbiegi przestępstw, obejmujące inne przestępstwa, niż te, które wchodziły w skład ustalonego już zbiegu. Należy więc dokonać analizy dat kolejnych skazań oraz dat popełnienia

przestępstw i ustalić, czy przed wydaniem kolejnych wyroków w stosunku do skazanego nie popełnił on dwóch lub więcej przestępstw.

Zadaniem Sądu jest także, zgodnie z art. 85 kk stwierdzenie, czy kary orzeczone za przestępstwa popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok, są „tego samego rodzaju” lub są karami „innymi podlegającymi łączeniu”.

Granice, w jakich może być orzeczona kara łączna pozbawienia wolności oraz grzywny w wyroku łącznym, określa art. 86 § 1 kk. Zgodnie z tym przepisem „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż skazany K. S. został skazany trzema wyrokami różnych sądów, przy czym chronologicznie „pierwszym” wydanym wobec niego wyrokiem był wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 września 2012 roku, wydany w sprawie XVI.K.109/12. Należy zatem ustalić, które spośród innych przestępstw popełnionych przez K. S., za które został on skazany, zostały popełnione przed dniem 28 września 2012 roku.

Analiza orzeczeń wydawanych przeciwko K. S. prowadzi do wniosku, iż przed dniem 28 września 2012 roku, skazany popełnił następujące przestępstwa: w dniu 20 lipca 2012 roku (2 czyny), osądzone wyrokiem w sprawie VII. K. 343/13 Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oraz w grudniu 2011 r. osądzone wyrokiem w sprawie III. K. 626/13 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

Czyn zabroniony opisany w punkcie 4 wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 września 2012 r. stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw, a przepisy karne nie przewidują możliwości orzekania kary łącznej wobec sprawcy skazanego za realnie zbiegające się przestępstwa i wykroczenia (każda z tych kar podlega odrębnemu wykonaniu), wobec czego postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie kary grzywny wymienionej w punkcie Id niniejszego wyroku należało umorzyć zgodnie z dyspozycją art. 572 kpk. (zob. wyrok SN z dnia 23 kwietnia 1999 r., sygn. akt V KKN 13/99, LEX 37427) - (**punkt 5 wyroku**).

Dla ustalenia, czy możliwe jest orzeczenie kary łącznej, konieczna jest analiza kar, jakie orzeczono wobec skazanego w wymienionych wyżej wyrokach, obejmujących kary za przestępstwa popełnione przez K. S. przed dniem 28 września 2012 roku. W sprawach XVI.K.109/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu, VII. K. 343/13 Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, a także w sprawie III. K. 626/13 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu orzeczono w stosunku do skazanego kary pozbawienia wolności, przy czym wszystkie wskazane kary jednostkowe orzeczone zostały bez warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Ostatecznie zatem Sąd uznał iż możliwe jest połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach wymienionych wyżej w punktach Ia, Ib, Ic, IIa, IIb i III i orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd podziela stanowisko, zgodnie z którym „Pogląd, że granice kary łącznej, wyznaczone treścią wyroku łącznego, są trwale i przysługują im przymiot powagi rzeczy osądzonej w każdych warunkach, nie znajduje wsparcia normatywnego, a zwłaszcza w przepisie art. 575 § 1 kpk. Przepis ten wyraża w pewnym sensie przeciwstawną temu pogładowi normę. Wynika z niej, że wyrok łączny traci moc z chwilą wydania nowego wyroku łącznego, obejmującego skazania dotychczas łączone oraz kolejne, wcześniej nieuwzględnione, jeśli tylko dotyczą przestępstw pozostających w zbiegu realnym (art. 85 kk). Utrata mocy wyroku łącznego z chwilą wydania nowego wyroku łącznego oznacza, że poprzednie połączenie kar tego samego rodzaju ulega rozwiązaniu, a podstawą nowego łączenia stają się kary wymierzone za poszczególne przestępstwa. Węzeł kary łącznej (kar łącznych) orzeczonej w poprzednim wyroku traci moc, a granice nowej kary łącznej, która ma zostać orzeczona określa przepis art. 86 § 1 kk ” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 listopada 2009 roku w sprawie VKK 148/09). Tym samym, górna granica możliwej do orzeczenia kary łącznej będzie zawsze stanowić sumę kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa bądź ciągi przestępstw tworzące konkretny realny zbieg przestępstw. Na wysokość potencjalnej górnej granicy kary łącznej

nie będzie mieć natomiast wpływu wysokość orzeczonej uprzednio kary łącznej za część przestępstw lub ciągów przestępstw wchodzących w skład konkretnego zbiegu.

W konsekwencji, odnośnie kary pozbawienia wolności możliwe jest orzeczenie wobec K. S. kary łącznej w granicach od najwyższej z kar jednostkowych (zasada absorpcji) – czyli 3 lat pozbawienia wolności, do ich sumy (zasada kumulacji) – czyli 6 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności.

W tak ustalonych granicach Sąd orzekł o karze łącznej pozbawienia wolności, rozwiązując węzły kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach XVI. K. 109/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz VII. K. 343/13 Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (**punkt 1 wyroku**).

Przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa; system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną; system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), wreszcie system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób.

Sąd orzekający karę łączną na podstawie kar wymierzonych kilkoma prawomocnymi wyrokami powinien rozważyć przede wszystkim zagadnienie związku przedmiotowego i podmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającym się czynami, co w poważnej mierze decyduje o zastosowaniu w mniejszym lub większym stopniu zasady absorpcji lub kumulacji przy wymiarze kary łącznej. Silniejsze związki czasowe i rodzajowe pomiędzy dokonanymi przestępstwami wskazują na potrzebę przyznania decydującego znaczenia zasadzie absorpcji łączonych kar (wymierzenia kary w wysokości równej karze najwyższej spośród wcześniej orzeczonych, która „pochłania” pozostałe kary). W przypadku zaistnienia luźniejszych relacji pomiędzy tymi czynnikami powinna z kolei przeważać zasada kumulacji (sumowania poszczególnych kar). Jak podkreśla się w orzecznictwie priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (polegająca na obostrzeniu najsurowszej z kar poprzednio wymierzonych), zaś kara łączna orzeczona na podstawie absorpcji lub kumulacji – jedynie wyjątkiem. Zasada kumulacji może być bowiem uznana za niesprawiedliwą formę odpłaty, zaś zasada absorpcji za nieuzasadnioną postać nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 marca 2005 r., II AKa 106/2005). Zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw (do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu) z drugiej zaś umożliwia uniknięcie dolegliwości wynikającej z kumulacji orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych. Sąd podziela pogląd, iż „zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej niż dwa wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Na wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji winny też mieć wpływ okoliczności, które ustawowo wskazują na możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, nawet wtedy, gdy przy wymiarze kar jednostkowych sąd nie skorzystał z tego dobrodziejstwa, a nie sprzeciwiają się temu względy prewencyjne” (wyrok SA w Katowicach z 8 marca 2001 r., II Aka 59/01, Prok. i Pr. 2002, z. 3, poz. 21).

Ponadto, nie można automatycznie przyjmować, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie. Taka okoliczność może bowiem świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011 roku w sprawie II K 172/10, opubl. OSNKW 2011/2/13, Biul.SN 2011/2/12).

Obowiązkiem sądu orzekającego w sprawie jest ponadto rozważenie tych okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków

i przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 lutego 1976 r., I KR 292/75, OSNKW 1976/10-11, poz. 128 oraz z dnia 12 września 1985 r., II KR 245/85, OSNKW 1986/5-6, poz. 39).

Sąd wskazuje, iż osiem przestępstw wchodzących w skład realnego zbiegu, zostało popełnionych przez K. S. w czasie 1 roku i 6 miesięcy – pomiędzy 20 stycznia (...), a 20 lipca 2012 roku. Istnieje zatem między nimi dość silny związek czasowy – skazany dopuszczał się ich praktycznie przez cały czas, gdyż część z nich popełniana była w odstępach nie większych niż parę miesięcy. To z kolei stanowi argument nakazujący rozważenie orzeczenia kary łącznej z uwzględnieniem zasady absorpcji. Przeciwno określeniu wysokości kary łącznej jedynie na poziomie najsurowszej kary jednostkowej przemawia jednak fakt, iż skazany popełnił wiele czynów zabronionych na szkodę różnych pokrzywdzonych, na różne sposoby i w ramach kilku kwalifikacji prawnokarnych, za co czterokrotnie orzekano wobec niego jednostkowe kary pozbawienia wolności, a dwukrotnie orzekano jedną karę za ciąg przestępstw na podstawie art. 91 § 1 kk (w obu przypadkach były to ciągi dwóch przestępstw) – co już samo w sobie stanowi dobrodziejstwo w wymiarze kary. W ocenie Sądu ilość popełnionych przestępstw świadczy o niepoprawności sprawcy i nie pozwala na sformułowanie pozytywnej dla K. S. prognozy kryminologicznej, z której wynikałoby, że kara łączna w wysokości najsurowszej z kar jednostkowych byłaby wystarczającą oceną działalności sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8, poz. 19 oraz wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., IV KKN 39/99, LEX nr 51104).

Trzeba bowiem zauważyć iż co do czynów stanowiących podstawę do wydania niniejszego wyroku łącznego, 4 z nich stanowiące dwa ciągi przestępstw opisane w punktach Ia i Ib dotyczyły naruszenia art. 278 § 1 kk, przy czym drugi z opisanych ciągów przestępstw wystąpił w zbiegu z art. 286 § 1 kk, czyn opisany w punkcie Ic dotyczył usiłowania popełnienia przestępstwa rozboju w kwalifikowanej jego formie stypizowanego w art. 280 § 2 kk, przestępstwo opisane w punkcie IIa godziło w wiarygodność dokumentów, gdyż dotyczyło zaboru w celu przywłaszczenia dowodu osobistego z art. 275 § 1 kk, a w przypadku czynu zabronionego opisanego jako IIa stanowił on przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 235 kk, wreszcie przestępstwo opisane w punkcie III stanowiło czyn z art. 300 § 2 kk – a zatem godziło w pewność obrotu gospodarczego i zasady z nim związane.

Sąd wskazuje także na to, iż kara łączna ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to jednak sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 października 2007 roku w sprawie II AKa183/07). Nadto, w ocenie Sądu, jedynie wyjątkowo bliskie związki czasowe i przedmiotowe uzasadniałyby ukształtowanie kary łącznej w granicach zbliżonych do absorpcji – jako wyjątku od zasady asperacji.

W konsekwencji Sąd uznał, że kara łączna za przestępstwa i ciągi przestępstw opisane w wyroku w punktach Ia, Ib, Ic, IIa, IIb oraz III winna zostać wymierzona z uwzględnieniem zasady asperacji, a cele kary najpełniej spełni kara łączna w wymiarze 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, takie ukształtowanie kary łącznej pozbawienia wolności spełnia też swoje cele zarówno w odniesieniu do zasad prewencji indywidualnej, jak również prewencji ogólnej, albowiem podwyższenie niemal o połowę najsurowszej kary jednostkowej, stanowić będzie dostateczną dolegliwość dla skazanego, nie budząc powszechnego poczucia nadmiernej łagodności kary. Jednocześnie, uniknięcie stosowania zasady pełnej absorpcji spowoduje, iż orzeczona kara nie będzie miała demoralizującego wpływu na skazanego, albowiem choćby częściowo odczuje on dolegliwość związaną z popełnieniem przez niego licznych czynów, za które dotychczas został skazany. Z drugiej jednak strony, ukształtowanie kary łącznej w wymiarze 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności spowoduje, iż skazany opuści Zakład

Karny zdecydowanie wcześniej, niż stałoby się to, gdyby odbywał kolejno orzeczone wobec niego kary jednostkowe za przestępstwa tworzące realny zbieg - w wymiarze 6 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności - **punkt 2 wyroku**.

Okolicznością, która miała wpływ na wysokość kary łącznej orzeczonej w stosunku do skazanego jest także jego zachowanie w trakcie osadzenia w Zakładzie Karnym. Jak wynika z nadesłanej opinii, K. S. odbywał karę w zakładzie typu półotwartego i wielokrotnie był nagradzany regulaminowo, w tym korzystał z najwyższej formy nagród jaką były widzenia bez dozoru i przepustki poza teren jednostki penitencjarnej. Skazany nadużył jednak zaufania jakim obdarzyła go administracja Zakładu Karnego i przyjął substancje odurzające, co stwierdził wynik odpowiedniego testu. W rezultacie swojego zachowania K. S. został decyzją komisji penitencjarnej przeniesiony do zakładu typu zamkniętego. Faktem jest, iż skazany nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, odbywa karę w systemie programowego oddziaływania, a w stosunku do przełożonych i innych osadzonych zachowuje się regulaminowo i nie popada z nimi w konflikty, lecz jego zachowanie związane z przyjmowaniem środków odurzających jednoznacznie świadczy o tym, że jego proces resocjalizacji nie przebiega bez zarzutu. W konsekwencji Sąd nie uznał zachowania skazanego w trakcie osadzenia jako okoliczności mogącej wpłynąć na złagodzenie kary łącznej.

Zgodnie z normą zawartą w art. 576 § 1 kpk, wyroki podlegające połączeniu, w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawione zostały odrębnemu wykonaniu (**punkt 3 wyroku**).

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności, Sąd zgodnie z art. 577 kpk i art. 63 §1 kk, powinien wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej. Skazany był już pozbawiany wolności w poszczególnych sprawach, dlatego też okresy jego rzeczywistego pozbawienia wolności należało zaliczyć na poczet tych kar łącznych, w skład których weszły kar jednostkowe orzeczone za przestępstwa tworzące zbieg. Dlatego też, ponieważ K. S. był pozbawiony wolności w sprawie VII. K. 343/13 Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie – w dniu 20 lipca 2012 roku, a w sprawie XVI. K. 109/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu – od dnia 25 października 2011 roku do dnia 26 października 2011 roku oraz od dnia 16 października 2012 roku i nadal, opisane okresy pozbawienia wolności należało zaliczyć na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie 2 wyroku łącznego. Stało się tak, ponieważ kary orzekane w sprawach VII. K. 343/13 oraz XVI. K. 109/12 uległy połączeniu i stanowiły podstawę wymiaru kary łącznej orzeczonej w punkcie 2 wyroku (**punkt 4 wyroku**).

Ponieważ skazany korzystał w toku postępowania sądowego z pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu, która w przedmiotowej sprawie była obligatoryjna – art. 80 kpk – a pomoc prawna z urzędu nie została opłacona nawet w części, na podstawie przepisów powołanych **w punkcie 6 wyroku** należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. kwotę 146,40 zł.

Na podstawie przepisów powołanych **w punkcie 7 wyroku** Sąd orzekł o kosztach postępowania. Na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym - na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – od obowiązku uiszczenia opłaty, uznając iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na odbywanie długoterminowej kary pozbawienia wolności. Odnośnie części postępowania umorzonego – na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty postępowania obciążają Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Kędziarska